

[Kirsten Sparre Andersen.]

tise, der findes inden for vore forskningsinstitutioner, og dér selvfølgelig først og fremmest på Risø, skal udnyttes bedst muligt også i fremtiden.

I bemærkningerne til lovforslaget står der bl. a. som begrundelse for lovforslaget, at vi gennem vor tilknytning til EF og det Internationale Energi Agentur er forpligtet til at yde vort bidrag til en forbedring af forsyningssituationen for energi. Jeg finder det fornuftigt, at man dermed understreger, at vor tilknytning til disse organer ikke alene betyder rettigheder, men også forpligtelser. Et land af Danmarks størrelse må i så vid udstrækning som muligt gå ind i internationalt samarbejde for at løse de store problemer, som vor energiforsyning indebærer.

Når jeg nu har nævnt det Internationale Energi Agentur, vil vi i venstre meget gerne høre mere om det initiativ, Storbritannien har taget, også på Danmarks vegne, for at få en ændring i Energi Agenturets overvågning af handel med nukleart materiale, men det er måske noget, vi kan tale nærmere om i energipolitisk udvalg.

Som det sikkert er fremgået af mit indlæg, vil vi i venstre gå positivt ind i udvalgsarbejdet med den hensigt at få udvalgsarbejdet tilendebragt på en rimelig tid, men vi kan ikke love, at lovforslaget vil være færdigbehandlet, så det kan træde i kraft den 1. april.

Kjærulff-Schmidt (FP):

De kommende års og årtiers omlægning af Danmarks energiforsyning må bygge på et nært samarbejde mellem industri og forskning. Det er efter mit partis opfattelse ikke det offentliges opgave at gå ind i det praktiske arbejde med at tilvejebringe, det vil sige producere eller importere, energi. Disse opgaver løses bedst af et handledygtigt erhvervsliv, der er underkastet færrest muligt restriktioner. Statens indblanding i de enkelte producentvirksomheders forhold vil efter vor opfattelse have en skadelig effekt, og en egentlig statslig energiproduktion vender mit parti sig stærkt imod.

Derimod er der givetvis behov for, at den langsigtede planlægning støttes på en løbende drøftelse mellem folketing og regering på den ene side og forskning og industri på den anden side, en drøftelse af energipoliti-

ske mål og midler og lovgivningsinitiativer. Hvis folketinget skal have løbende og relevante informationer om de faktorer, som er afgørende for udformningen af lovgivningen, vil det nok være et fornuftigt bidrag hertil, at der nu lovfæstes en forpligtelse for handelsministeren til at orientere folketinget igennem energipolitiske redegørelser, sådan som det er beskrevet i forslagets § 1.

Det vil nok også være af betydning, at ministeren ved det forberedende arbejde med disse redegørelser, og vel i øvrigt også med forberedende arbejde med specielle lovgivningsinitiativer, har den sagkyndige ekspertise til rådighed fra forskning og industri, som energirådet vil udgøre, men det afhænger selvfølgelig i høj grad af, hvordan ministeren benytter denne mulighed. I denne forbindelse vil jeg gerne tilslutte mig det ønske, som hr. Erik Holst antydede, nemlig et ønske om, at også folketinget kan få en måske mere direkte adgang til at drage nytte af de overvejelser og oplysninger, der kommer fra et energiråd.

Forslaget om opdeling af handelsministeriets energipolitiske funktioner, forslagets § 3, sådan at visse administrative opgaver henlægges til en særlig styrelse, ser mit parti på med nogen skepsis. Nok siges det i bemærkningerne til forslaget, at forslaget og ressortomlægningen ikke forventes at få finansielle konsekvenser — der står „forventes“ — men jeg mener, at vi under udvalgsarbejdet må være opmærksom på risikoen for, at oprettelsen af en selvstændig energistyrelse vil føre til en uundgåelig dobbeltadministration som følge af, at en del af den kommunikation, der i øjeblikket kan foregå inden døre i ministeriet, vil blive erstattet af en mere formalistisk præget kommunikation med sager, der sendes til høring mellem ministerium og styrelse og omvendt.

Mit parti er også betænkelig ved § 3, stk. 3, nemlig ministerens adgang til at overdrage styrelsen at varetage opgaver og herunder udøve beføjelser, som efter lovgivningen påhviler ministeren, altså en slags ret til i de tilfælde, hvor ministeren er bemyndiget til at disponere, da at substituere andre i fuldmagten. Det kan måske betyde en ansvarsforflygtigelse, som ikke kan være heldig, og jeg tror derfor nok, at vi under udvalgsarbejdet ret nøje i almindelighed skal se på § 3, men i særdeleshed også på § 3, stk.3.